

Hồi 88

Xử Hung Tàn Kết Thúc Chuyện Đời

Thanh quái kiếm vung lên. Máu vọt ra kết thành những đóa hoa.
Mười nhát! Hai mươi...

Cam Đường vừa đâm vừa đếm. Tây Môn Tung đã thành con người máu, nhưng hấn chỉ loạng choạng chứ chưa ngã ra. Mỗi nhát kiếm đâm, da mặt hấn co rúm lại một lần. Hấn không rên la, tỏ ra tự biết cuộc đời tàn ác của mình phải có ngày nay.

Cam Đường đâm nhát kiếm thứ ba mươi bảy thẳng vào trái tim hấn.

Quần hùng đứng xung quanh bật lên tiếng hoan hô.

Tây Môn Tung mặt nhăn nheo, người run bần bật, cặp mắt dần dần mất thần...

Cam Đường rút mạnh thanh kiếm ra. Tây Môn Tung ngã huỵch xuống đất, nhưng máu không phun ra nhiều, vì trái tim hấn đã khô kiệt. Cuộc đời ác ma kết thúc rồi mà cặp mắt vẫn chưa nhắm lại, dường như hấn còn luyến tiếc hai chữ Võ Thánh và cái vinh quang khi được làm minh chủ võ lâm.

“Phập” một tiếng! Ánh kiếm lóe lên. Cam Đường đã chặt thủ cấp Tây Môn Tung cầm trong tay.

Đệ tử các môn phái la ó om sòm rồi như đàn ong kéo lại cầm kiếm đâm vào cái xác không đầu. Chỉ trong nháy mắt, xác Tây Môn Tung nát ra như tương.

Tiếp theo, đoàn người chạy về phía sau Điệp Thạch. Không cần nói ai cũng hiểu là mọi người đều lấy làm sỉ nhục vì đã dựng đài kỷ niệm. Bây giờ họ chạy ra để phá đài.

Cam Đường cầm thủ cấp Tây Môn Tung, nghĩ lui nghĩ tới bất giác chàng sa lệ.

Ngọc Điệp Bảo vẫn còn lửa cháy bùng bùng. Ngọc Điệp Môn cũng theo làn khói này mà tan đi.

Bọn Tam Mục lão nhân từ từ cất bước.

Cam Đường tiến đến trước mặt lão thi hành đại lễ, rồi lại thi lễ Kỳ Môn lệnh chúa và biểu đệ Lâm Bằng. Trong đầu óc chàng, hình bóng Lâm Vân lại hiện lên. Nhưng lúc này chàng không tiện nói đến gia sự.

Đại biểu các môn phái đóng ở Võ Minh đều tiến đến trước mặt Cam Đường ngỏ lời sùng kính.

Thế là dòng dõi chính thống Võ Thánh đã vẫn hồi được bạo kiếp của võ lâm. Thanh danh cũng vang lừng như đời trước.

Đột nhiên một bóng người áo trắng từ đường hầm chạy ra.

Nam Cung trưởng lão đón hỏi:

- Thế nào?

Người áo trắng cầm hai tấm thiếp bài đưa ra đáp:

- Tìm thấy đây rồi.

Nam Cung trưởng lão đón lấy nhìn kỹ một lúc rồi cặp vào hai ngón tay giờ lên cho đại biểu các môn phái coi. Lão nói:

- Đây là hai tấm chánh phó huyết thiếp.

Đại biểu các bang phái biến sắc. Hai tấm huyết thiếp này đã nhuộm máu đào, võ lâm đồng đạo cơ hồ bị tuyệt diệt. Kể ra thì nói chỉ là hai miếng sắt, nhưng người sử dụng đã biến nó thành một vật tượng trưng cho chết chóc.

Nam Cung trưởng lão cầm hai tấm huyết thiếp đưa cho Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm nói:

- Xin đại sư phát lạc.

Vô Tướng đại sư chấp tay nói:

- A di đà Phật! Lão tăng có tài đức gì? Xin Cam thí chủ xử trí mới phải.

Nam Cung trưởng lão toan nói nữa thì Cam Đường đã lên tiếng:

- Trưởng lão! Xin trưởng lão xử trí cho.

Nam Cung trưởng lão cười ha hả. Bản tính lão không thích hư văn nên không trả lời, lão vận công lực bẻ nát ra.

Cam Đường vẫn chú ý nhìn người áo trắng, nhưng bây giờ chàng mới có cơ hội cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ đứng vào hàng thứ tư và quý danh là Phỉ Khôn?

Người áo trắng bình tĩnh hỏi lại:

- Sao thiếu chủ lại biết danh tính tại hạ?

- Tại hạ nhìn thấy trên bia mộ của Thập Ngũ muội.

- Ủa! Thiếu chủ đã hoàn thành tâm nguyện cho y rồi ư?

- Đúng thế.

- Phải kêu tại hạ là Tử Vong sứ giả số 4 mới đúng.

Thật là một điều ra ngoài ý nghĩ của Cam Đường. Chàng không lấy làm kinh dị nhưng cũng không hiểu hành động của đối phương. Chàng liền hỏi:

- Thập Ngũ muội là Tử Vong sứ giả số 15 và Ngũ ca Diêu Sầm là Tử Vong sứ giả số 5 phải không?

- Đúng thế! Ngũ đệ là trượng phu của Thập Ngũ muội. Vì tâm thần y thất thường nên Tây Môn Tung toan giết đi để bịt miệng. Y được thiếu chủ ra tay giải cứu nên Thập Ngũ muội rất cảm ơn thiếu chủ. Sau y bị chết trong hang Đại Phật, Thập Ngũ muội nghĩ

đến tình thâm trọng giữa vợ chồng rồi quyết ý chết theo. Tại hạ vào trong hang Đại Phật tìm kiếm di thể y bí mật đem về táng ở chỗ đó...

- À ra thế! Tại sao ngũ ca tâm thần lại thất thường?

Phỉ Khôn định thần đảo mắt nhìn bốn phía rồi đáp:

- Vụ bí mật này nên đem công bố ra trước võ lâm. Nguyên trước ngũ đệ đã chịu ơn sâu của Võ Thánh. Y bị Tây Môn Tung bức bách, đánh lừa đi theo gây vụ huyết án Thánh Thành rồi bị lương tâm cắn rứt mà thành người mất trí.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu rõ mọi chi tiết. Chàng sa sầm nét mặt run lên hỏi:

- Té ra người cũng là một tên hung thủ?

Phỉ Khôn biến sắc trầm giọng đáp:

- Đúng thế! Tất cả Tử Vong sứ giả đều là hung thủ. Có điều thiếu chủ còn chưa hiểu, xin để tại hạ trình bày.

- Người nói đi.

- Tây Môn Tung từ khi được Âm Ty Công Chúa truyền thụ kỳ công cho khác nào hổ thêm cánh. Ngoài mặt tuy hấn tỏ vẻ khúm núm đối với Âm Ty Công Chúa mà bề trong hấn ngấm ngầm thu thập nanh vuốt để sửa soạn cho việc nhảy lên ngôi chúa tể võ lâm...

- Hấn gây vụ huyết án Thánh Thành với mục đích gì?

- Một là hấn bị bại về tay tiên tôn, trong lòng vẫn ôm mối thù hận. Hai là hấn đã phát thệ phải được thay ngôi Võ Thánh làm người đệ nhất thiên hạ. Hấn hành động từng bước một, chiếu theo kế hoạch đã định...

Đây là một vụ án làm chấn động cả võ lâm, mà lại là một bí mật đã mười năm nay chưa tìm ra đáp án, nên mọi người có mặt tại trường đều chăm chú lắng tai nghe.

Cam Đường cũng cố nén cơn xúc động để hỏi cho ra gốc ngọn vụ thảm án này.

Phỉ Khôn ngừng một chút rồi lại kể tiếp:

- Bước đầu Tây Môn Tung dùng thủ đoạn dê hèn ly gián mối tình giữa hai vợ chồng Võ Thánh, tạo ra cơ hội đưa Lục Tú Trinh vào Thánh Thành làm nội gián...

- Thủ đoạn dê hèn của hấn thế nào?

- Lấy cặp đồng tiền nạm trên thanh kiếm của Thanh Y Kiếm Khách và cành thoa kim phụng là tín vật của lệnh đường để làm cạm bẫy...

Cam Đường đột nhiên đưa mắt nhìn Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng. Chàng tỏ ra rất áy náy.

Phỉ Khôn nói tiếp:

- Sau hấn bày mưu giết Thanh Y Kiếm Khách để toan bịt miệng.

- Vụ này tại hạ biết rồi! Về sau ra sao?

- Đầu tiên Thánh Thành có mở yến tiệc, Tây Môn Tung bỏ thuốc độc vào trong rượu khiến cho lệnh tiên tôn không còn sức chống cự nữa. Sau hấn dẫn ba mươi hai tên Tử Vong sứ giả đã được huấn luyện bí mật đến hạ sát toàn trang. Ngẫu nhiên hấn bắt được thanh Tam Nhận quái kiếm liền dùng làm hung khí để đổ vạ cho Cửu Tà Ma Mẫu...

Toàn trường la lên một tiếng kinh hãi:

- Úi chao!

Cam Đường nghiêng răng ken két. Chàng cho là Tây Môn Tung tuy đã chết rồi nhưng cũng chưa đủ để đền tội trong muôn một.

- Sau hấn lấy bộ mặt Tử Thần để xuất hiện trên chốn giang hồ, đại khai sát giới gây nên tình trạng khủng khiếp. Hấn đã phí rất nhiều tâm lực để học cho được toàn bộ võ công của Âm Ty Công Chúa rồi đặt chất nổ phá sập hang chôn sống mộ. Ngờ đâu người tính không bằng trời định, Âm Ty Công Chúa lại thoát chết...

- Tây Môn Tung thấy thời cơ đã tới liền mở cuộc Sinh Tử đại hội phải không?

- Đúng thế! Nước cờ sau chót, hấn chọn một tên thủ hạ giả làm Tử Thần để che mắt thiên hạ. Cuộc hạ Tử Thần, giết Tử Vong sứ giả chỉ là một màn kịch...

Phỉ Khôn nói tới đây, mặt gã lộ vẻ hận độc vô cùng. Gã nói tiếp:

- Ai ngờ hấn bày trò giả rồi làm ra chuyện thực. Hấn giết sạch như một đàn cừu. Thiên đạo tuần hoàn. Tại hạ bị liệng xuống hang núi thì khéo sao lại lọt vào khe núi vướng lại mới không đến nỗi mất mạng. Âm Ty Công Chúa trước kia bị mù đôi mắt, Tây Môn Tung có nói gì với mộ liền biến đổi thành âm nên mộ không biết con người mộ đã chế tạo ra là ai. Chỉ cần Tây Môn Tung không thi triển công lực của mộ nữa là vụ bí mật này vĩnh viễn không bao giờ phanh phui ra được.

Mọi người lại bật lên tiếng la hoảng, kinh hãi toát mồ hôi.

Cam Đường hỏi:

- Các hạ không chết rồi đến tiết lộ thân thế Tây Môn Tung với Âm Ty Công Chúa phải không?

- Chính thế!

- Các hạ đã nói hết chưa?

Phỉ Khôn nở một nụ cười thê lương đáp:

- Tội nghiệt của tại hạ rất thâm trọng, chẳng xin tha thứ làm chi nữa. Tại hạ có cách tự xử dù chết đi cũng nhắm mắt được.

Dứt lời, phóng ngón tay đâm vào huyết "Thái Dương".

Cam Đường cũng không ngăn cản nữa.

Huych một tiếng! Phỉ Khôn ngã ngửa người ra. Nam Cung trưởng lão cảm khái thở dài nói:

- Giết người đành chịu chết. Thực là một câu nói chí lý.

Bây giờ Cam Đường lại nhớ tới mẫu thân không biết lạc lõng nơi đâu. Chàng hối hận vô cùng. Chân trời man mác, biết tìm đâu cho thấy từ nhân?

Vẻ đau khổ của chàng không qua được mắt bọn Tam Mục lão nhân.

Kỳ Môn lệnh chúa từ từ tiến ra nói:

- Hải tử! Người đã biết mình lầm lỗi chưa?

- Diệt nhi hối hận lắm rồi.

- Bây giờ cũng còn kịp. Chắc mẫu thân người và Vân nhi cùng đi một đường, kíp chạy rồi cũng tìm thấy. Bây giờ người định làm gì?

- Diệt nhi muốn đem thủ cấp Tây Môn Tung tế điện Thánh Mộ để an ủi vong linh tiên phụ.

- Được rồi! Ta cùng ngoại công cũng đi theo người.

Cam Đường quay lại cung kính bảo Nam Cung trưởng lão:

- Xin trưởng lão thu xếp những việc ở đây cho.

Nam Cung trưởng lão gật đầu.

Cam Đường lại nói:

- Tại hạ còn phải đem thanh Tam Nhận quái kiếm lên táng ở mộ Ma Mẫu cho trọn lời hứa.

Thần Võ viện chúa tiến lên nói:

- Xin thiếu chủ để việc này cho ty tòa.

- Như vậy thật làm phiền viện chúa. Tại hạ cảm ơn.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng cùng Thiên Oai viện chúa song song bước ra. Trình Kỳ nói:

- Thưa thiếu chủ! Vợ chồng ty tòa xin tạm thời cáo thoái để đi săn sóc cho Sương nhi. Chắc đến ngày thiếu chủ tiếp thụ chức chưởng môn mới quay về hội kiến được.

Cam Đường quỳ xuống trước mặt Thanh Y Kiếm Khách nói:

- Xin thế thúc tha thứ cho diệt nhi.

Thanh Y Kiếm Khách vội đỡ dậy nói:

- Hiền diệt! Việc đã qua nên bỏ đi. Kính Nghiêu huynh bây giờ được nhắm mắt ở nơi cửu tuyền là hay lắm rồi.

Nói xong đôi hàng lệ nhỏ, nhưng nét mặt tươi cười ra chiều khoan khoái.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm từ từ bước ra, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Lão tăng thay mặt đại biểu các phái xin nói thí chủ mấy câu.

- Văn bối xin rửa tai cung kính nghe.

- Tây Môn Tung gây vạ che lấp tai mắt thiên hạ. Các môn phái đều bị hấn lừa bịp. Võ lâm Trung Nguyên lâm vào tình trạng nguy ngập. May nhờ thiếu chủ vẫn hồi được kiếp nạn.

Công đức cao cả này rất xứng đáng tiếp theo Võ Thánh. Bọn lão tăng quay về rồi sẽ xin chỉ thị của các chưởng môn công nghị tôn xưng thiếu chủ thế nào cho xứng đáng.

Cam Đường cảm kích đáp:

- Trừ diệt ma quỷ bảo vệ đạo pháp là bổn phận của kẻ võ sĩ. Huống chi vẫn bối lại vì thù nhà mà hành động. Lời nói của đại sư, tại hạ không dám đương.

- Thiếu chủ bất tất phải thắc mắc. Bọn lão tăng xin cáo từ.

Nói xong Vô Tướng đại sư thi lễ rút lui.

Cam Đường ngưng một lúc rồi quay lại hỏi Nam Cung trưởng lão:

- Sao không thấy đại biểu Cái Bang?

- Bang chúa Cái Bang mới chết, nên đại biểu bang này đã về trước mấy hôm rồi.

- Còn Bạch trưởng lão của bản môn?

- Y về địa cung để sắp đặt cuộc tế điện cùng chuẩn bị đại lễ cho thiếu chủ tiếp ngôi chưởng môn.

- Ủa! Thái phu nhân hiện trạng thế nào?

Nam Cung trưởng lão buồn rầu nói:

- Số trời đã định, sức người không thể vẫn hồi được. Mặt trời đã xế non tây chẳng còn bao lâu nữa.

Cam Đường ngửa mặt lên nhìn trời trong lòng cảm khái muôn vàn. Hồi lâu chàng ngậm ngùi nói:

- Trưởng lão! Tại hạ tế điện tiên phụ rồi sẽ lập tức về cung.

- Phải lắm! Thái phu nhân trông đợi thiếu chủ đã mòn con mắt.

- Còn những võ trường mà Ngọc Diệp Bảo đã đặt ra ở các thị trấn lớn thì sao?

- Việc đó để các môn phái giải quyết.

Cam Đường từ biệt Nam Cung trưởng lão rồi cùng Tam Mục lão nhân, Kỳ Môn lệnh chúa, Lâm Bằng và bọn đệ tử phái Kỳ Môn mười mấy người chạy lên Thánh Mộ.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lúc trước đã quyết định cùng Trình Kỳ đi cứu trị Tư Đồ Sương, nhưng sau lại thay đổi ý định để Trình Kỳ đi một mình. Lão cũng theo Cam Đường lên tới Thánh Mộ. Võ Thánh Cam Kính Nghiêu được các phái võ lâm Trung Nguyên thu lượm thi hài kiến tạo một ngôi mộ lớn gọi là Thánh Mộ để đồng đạo truy niệm người quá cố. Ngọn gió vi vút thê lương thổi vào nội cỏ. Âm khí âm trầm, bầu trời tựa hồ hạ thấp xuống.

Cam Đường cùng hơn mười người đến trước Thánh Mộ bày hương nến, và thủ cấp Tây Môn Tung là tế phẩm chính yếu.

Mọi người thấp hương quỳ lạy.

Cam Đường nằm phục xuống mộ khóc lóc rất thảm thiết.

Khói hương nghi ngút, tro tiền giấy bay. Một bóng người từ sau mộ lững thững đi ra.

Kỳ Môn lệnh chúa Châu Ngọc Phương vừa kinh hãi vừa vui mừng la lên:

- Phương thư!

Tiếp theo Tam Mục lão nhân cùng Thanh Y Kiếm Khách cũng lên tiếng gọi.

Lâm Bằng nhảy nhót tiến lại lớn tiếng hỏi:

- Di mẫu! Di mẫu làm bọn cháu kiếm muốn chết. Thư thư cháu đâu?

Cam Đường ngẩng đầu lên nhìn thì người xuất hiện đó chính là Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương, mẫu thân chàng. Mới xa cách trong một thời gian ngắn ngủi mà bà đã già đi rất nhiều. Hình dong tiêu tụy, mái tóc hoa râm. Cam Đường biết rõ chính chàng đã làm cho từ mẫu nên nổi này. Bây giờ lòng chàng vừa xấu hổ, vừa hối hận lại vừa bi thương.

Chàng quay người lại quỳ xuống trước mặt mẫu thân, hai tay ôm lấy chân bà. Nước mắt ràn rụa, chàng nức nở nói:

- Mẫu thân! Mẫu thân tha thứ cho đứa con ngỗ ngược bất hiếu này.

Phụng Hoàng Nữ nguyên trước vẻ mặt lạnh như băng, bây giờ nước mắt tràn trề. Bà giơ tay lên xoa đầu Cam Đường buồn rầu nói:

- Hài tử! Vĩnh viễn không bao giờ ta oán trách con đâu.

Những người có mặt tại trường ai cũng sa lệ.

Thanh Y Kiếm Khách chấp tay hỏi:

- Đại tẩu còn nhớ tiểu đệ không?

Phụng Hoàng Nữ nhìn lão qua làn nước mắt hồi lâu rồi kinh dị nói:

- Tư Đồ hiền đệ đấy ư?

Trước mộ, mẹ con hàn huyên câu chuyện đã qua. Bao nhiêu sự hiểu lầm đều bỏ hết.

Cam Đường áy náy hỏi:

- Mẫu thân! Biểu thư con đâu?

- Hài tử! Con đã làm cho y đau khổ vô cùng.

- Hài nhi biết tội rồi.

- Y cùng đi với ta, hiện ở trong khe núi gần đây.

Kỳ Môn lệnh chúa hỏi xen vào:

- Đường nhi! Người có thương yêu y không?

Cam Đường thẹn thò đáp:

- Có!

- Ta gả y cho người đó.

Phụng Hoàng Nữ phá lên cười nói:

- Hài tử! Khấu đầu báỉ tạ di mẫu đi.

Cam Đường quỳ thụp xuống.

Thanh Y Kiếm Khách lớn tiếng:

- Để tiểu đệ làm ông mai cho.

Mây thảm tan dần, mặt trời hé mở. Cam Đường nói rõ cho mẫu thân biết mình phải về Thiên Tuyệt địa cung. Mẹ con ước định trong vòng một tháng sẽ trở về tòa nhà đồ sộ ngoài thành Lạc Dương để cùng Lâm Vân cử hành hôn lễ.

HẾT